

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 245.

Solgte Session.

59de Møde.

Onsdagen den 12te December Kl. 7 Aften.

(Forsat)

Foruden de af Udvalget stillede Forslag (see Betænkning Sp. 205 og 16) var der endvidere fremkommet følgende:

Af Lindahl: Vil man foreslå at

Efter Udvalgets Fleertals § 2 eller, saafremt Lovudkastets tvende første Paragrapher antages iforandrede, da efter sammes § 2 indstyttes en ny Paragraph, saalydende:

§ 3. Naar Besiddelsen af Lehn, Stangodsfer eller andre Ibsidcommisser gaaer i Arv til fjernere Beslægtede end Sødsteinde og deres Afkom, eller til Ikke-Beslægtede, kan det tillades at betale 7 pCts. Arveafgiften i 7 paa hinanden følgende Aar med 1/7 hoert Aar. Døer den Tiltrædende inden bemeldte 7 Aars Forløb, forholdes ovensstemmende med de derom i Forordningen af 12te September 1792 § 7 Littr. b. givne Bestemmelser.

Foraauidt Mindretallets Endringsforslag til Udvalgets § 2 Nr. 3 antages, stilles ovenstaaende Endringsforslag ligelydende med Foranstaaende, dog saaledes, at der da sættes i 10 paa", istedetfor i 7 paa", og i 10 istedetfor i 7, og i 10 Aars" istedetfor i 7 Aars".

Samtlige Lovudkastets Paragrapher med tilhørende Endrings- og Underendringsforslag sættes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Klein): Der har i Udvalget, som det ærede Thing vil see af den afgivne Betænkning, været nogen Stemning mod Lovudkastet i dets Heelhed. Dette er jo ikke saa mærkeligt, thi det skulde være en sær Skattelov, der vil ramme nye Gjenstande eller forhøje tidligere Skatter, som ikke vilde møde Opposition. Imod det nærværende Lovudkast har Stemningen imidlertid været saa meget desto stærkere, fordi man har frygtet for, at Forhøielsen af Arveafgiften let kunde føre til, at man søgte paa forskjellig Maade at omgaae den hele Afgift. Skeddston mindre har Udvalget, som det ligeledes vil sees af Betænkningen, ikke gjort nogen Indstilling imod Lovudkastet, der er end ikke fra et Mindretal i Udvalget fremkommet nogen Indstilling i denne Retning. Grunden dertil er jo den, der ligger lige for, og som jeg ikke behøver videre at dvæle ved, at det af den meget ærede Minister ved denne Sags første Behandling blev erklæret, at det maatte anses nødvendigt, af tilbørligt Hensyn til Finantsernes Tærv, at stasse denne nye Skatteindtægt, naar Finantserne led et saastort Tab, som de ville lide ved den nye Stempelpapirlov, og Udvalget maatte, da det gik endnu videre i Medsættelser, end der var foreslaaet i Udvalget til Stempelpapirsløven, naturligtvis føle sig saa meget desto mere betænkelig ved at modsætte sig et Lovudkast, der tilsigter for en Deel at raade Bod paa det